

ALDINA

1

GUTENBERG

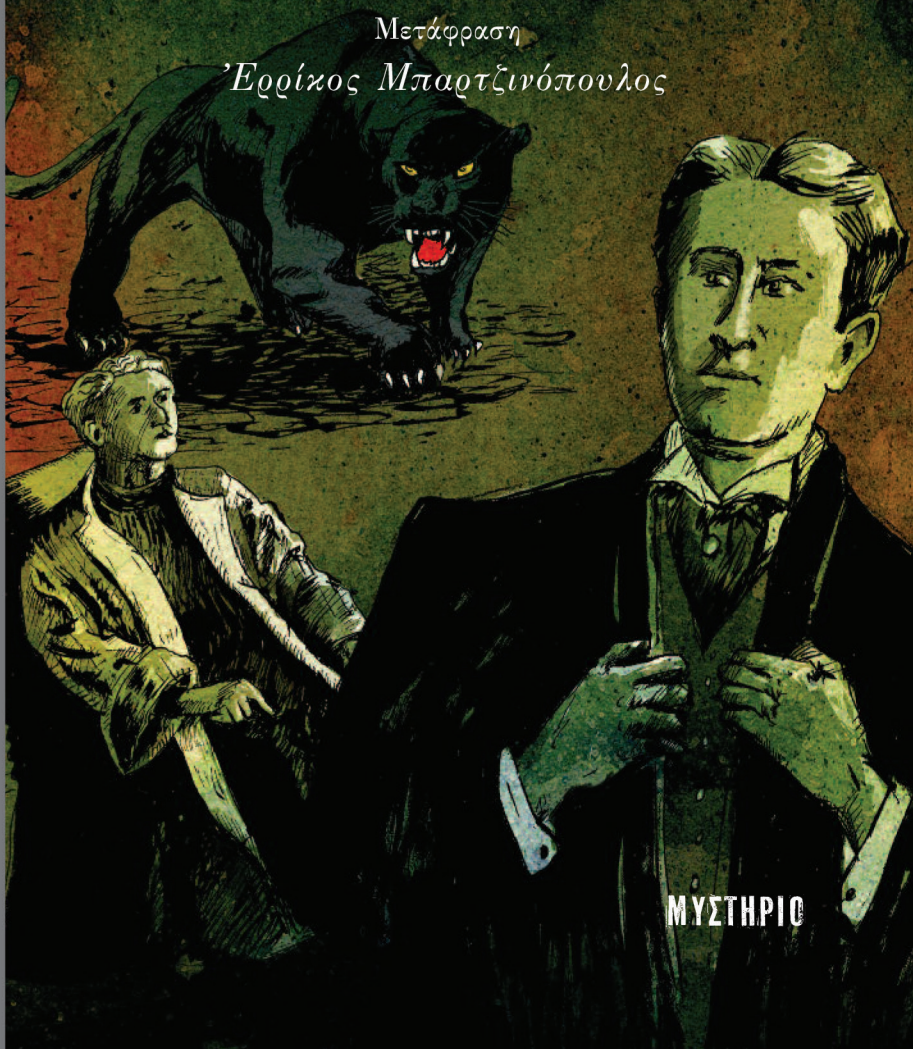
ARTHUR CONAN DOYLE

Ο ΒΡΑΖΙΛΙΑΝΙΚΟΣ ΑΓΡΙΟΓΑΤΟΣ

ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Μετάφραση

Έρρίκος Μπαρτζινόπουλος

ΜΥΣΤΗΡΙΟ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΣΕΙΡΑΣ

Ζωή Μπέλλα-Ύρμας

*

Τῇ σειρά τῆς ALDINA ἐμπνεύστηκε
καὶ ὀργάνωσε ὁ Δημήτρης Ὑρμάς (2014)

© Copyright 2017

Ἐκδόσεις Gutenberg

ISBN 978-960-01-1875-9

ΕΚΔΟΣΕΙΣ GUTENBERG

Διδότου 37, 106 80 Ἀθήνα

Τηλ.: 210 36.42.003 – Fax: 210 36.42.030

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ:

Ἰαπωνίδου 13, 546 35

Τηλ.-Fax: 2310 271147

www.dardanosnet.gr • info@dardanosnet.gr

e-shop: www.dardanosnet.gr

**Ο ΒΡΑΖΙΛΙΑΝΙΚΟΣ ΑΓΡΙΟΓΑΤΟΣ
ΚΑΙ
ΑΛΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ GUTENBERG

ARTHUR CONAN DOYLE

**Ο ΒΡΑΖΙΛΙΑΝΙΚΟΣ
ΑΓΡΙΟΓΑΤΟΣ**

**ΚΑΙ
ΑΛΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ**

Μετάφραση-Εισαγωγή-Σημειώσεις
Έρρίκος Μπαρτζινόπουλος

ΜΥΣΤΗΡΙΟ - 1
GUTENBERG || ALDINA

Ἄρχισα νὰ ἐνδιαφέρομαι καὶ νὰ πει-
ραματίζομαι μὲ τὸν Πνευματισμὸ τὴν
ἴδια ἐποχὴ ποὺ δημιουργήσα τὸν Σέρ-
λοκ Χόλμς. Μεγαλώνοντας ἀποφάσισα
πὼς ἔχει μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον ἀπὸ
τὸν ντετέκτιβ.

ΑΡΘΟΥΡ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΪΛ

Μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες ἱστορίες μυστη-
ρίου ὅλων τῶν ἐποχῶν Ὁ Ἀγριόγατος
τοῦ Κόναν Ντόιλ.

THE GUARDIAN

Ὁ πνευματιστὴς πίσω ἀπὸ τὸν Σέρλοκ
Χόλμς.

THE NEW YORK TIMES

Μιὰ συναρπαστικὴ ἀναγνωστικὴ ἐμπει-
ρία: ποικίλες ἱστορίες μυστηρίου, φα-
ντασίας καὶ τρόμου σὲ διάφορες ἐποχές.

GOODREADS

«Σκέφτομαι νὰ σκοτώσω τὸν Σέρλοκ Χόλμς, νὰ τὸν ξαποστείλω μιὰ καὶ καλή. Μὲ ἀποσπᾶ ἀπὸ σημαντικότερα πράγματα» ἔγραφε ὁ Ἄρθουρ Κόναν Ντόιλ στὴ μητέρα του τὸ 1891. Σημαντικότερα ἀπὸ τὸν ντετέκτιβ ποὺ τὸν ἔκανε διάσημο ἦταν γιὰ τὸν Ντόιλ τὰ διηγήματα ἀγωνίας καὶ τρόμου ποὺ ἔγραφε ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς. Περιπέτειες στὴ στεριά καὶ τῇ θάλασσά, σὲ τρένα, μουσεῖα, σφραγισμένα δωμάτια καὶ κατακόμβες μὲ πρωταγωνιστὲς δαιμόνιες γυναῖκες, ἀρχαιολόγους, κακοποιούς, ταξιδευτὲς ἢ ἀπλοὺς δασκάλους

Πάρτε μιὰ πρώτη γεύση:

ΉΤΑΝ ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΠΡΑΓΜΑ, εἶπε ὁ παιδαγωγός. Ἔνα ἀπὸ κεῖνα τὰ τρομακτικὰ καὶ ἀλλόκοτα περιστατικὰ ποὺ δὲν ξέρεις πότε θὰ σοῦ τύχουν. Ἔχασα τὴν καλύτερη θέση ποὺ θὰ μποροῦσα νὰ ἔχω ποτέ. Ἀλλὰ χαίρομαι ποὺ πῆγα στὸ Θόρπ Πλέις, γιατί κέρδισα... τέλος πάντων, στὴν πορεία τῆς ἀφήγησής μου θὰ μάθετε τί κέρδισα.

Δὲν ξέρω ἂν σᾶς εἶναι γνωστὸ ἐκεῖνο τὸ τμῆμα τῶν Μίντλαντς ποὺ βρέχεται ἀπὸ τὸν ποταμὸ Ἑιβον. Ὁ Σαίξπηρ, ὁ ἀνθὸς τῆς φυλῆς, γεννήθηκε στὴν καρδιά του. Εἶναι μιὰ περιοχὴ κυματιστῶν βοσκοτόπων, ποὺ ἀνηφορίζουν σταδιακὰ πρὸς τὰ δυτικὰ μέχρι νὰ καταλήξουν στοὺς λόφους Μάλβερν. Δὲν ὑπάρχουν πόλεις, μόνο ἀναρίθμητα χωριά, τὸ καθένα μὲ τὴ γκρίζα νορμανδικὴ ἐκκλησία του. Ἔχεις ἀφήσει πίσω τίς πλίνθους τῶν νότιων καὶ ἀνατολικῶν κομητειῶν καὶ ὅλα εἶναι πέτρα — πέτρα γιὰ τοὺς τοίχους καὶ πέτρινες πλάκες καλυμμένες μὲ λειχῆνες γιὰ τίς στέγες. Ὅλα εἶναι καταθλιπτικά, συμπαγῆ καὶ ὀγκώδη, ὅπως ταιριάζει στὴν καρδιά ἐνὸς μεγάλου ἔθνους.

Στὸ κέντρο αὐτῆς τῆς περιοχῆς, ὄχι πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ Ἑβερσαμ, στὸ παλιὸ πατρογονικὸ του ἀρχοντικό, τὸ Θόρπ Πλέις, ζοῦσε ὁ σὲρ Τζὸν Μπόλαμορ, κι ἐκεῖ

Ήταν πού πῆγα νὰ διδάξω τοὺς δύο μικροὺς γιούς του. Ὁ σὲρ Τζὸν ἦταν χῆρος· ἡ γυναίκα του εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια κι εἶχε ἀπομείνει μὲ τὰ δύο αὐτὰ ἀγοράκια, ἡλικίας ὀχτῶ καὶ δέκα ἐτῶν, κι ἓνα ἀξιολάτρευτο κοριτσάκι ἐφτὰ ἐτῶν. Ἡ δεσποινὶς Οὐΐδερτον, πού εἶναι τώρα πιά σύζυγός μου, ἦταν γκουβερνάντα τῆς μικρῆς. Ἐγὼ ἤμουν δάσκαλος τῶν δύο ἀγοριῶν. Θὰ μπορούσε νὰ ὑπάρξει προφανέστερο προοίμιο μιᾶς σχέσης; Τώρα φροντίζει ἐμένα κι ἐγὼ διδάσκω τὰ δύο μικρὰ ἀγόρια μας. Ἀλλὰ νά... ἀποκάλυψα ἤδη τί ἦταν αὐτὸ πού κέρδισα στὸ Θόρπ Πλέις!

Ήταν ἓνα πολὺ, πάρα πολὺ παλιό, ἀπίστευτα παλιὸ σπίτι —προνορμανδικὸ ἓνα τμῆμα του—, καὶ οἱ Μπόλαμορ ἰσχυρίζονταν ὅτι ζοῦσαν ἐκεῖ πολὺ πρὶν ἀπὸ τὴν εἰσβολὴ τῶν Νορμανδῶν καὶ τὴν κατάκτηση τῆς Ἀγγλίας. Μοῦ προκάλεσαν μιὰ παγωμάρα στὸ στῆθος ὅταν πρωτοέφτασα οἱ ἀφάνταστα χοντροὶ γκριζοὶ τοῖχοι, οἱ ἀκατέργαστες ἐτοιμόρροπες πέτρες, ἡ μυρωδιὰ σὰν ἄρρωστου ζώου πού ἀναδυόταν ἀπὸ τὸν μουχλιασμένο σοβὰ τοῦ γέρικου κτηρίου. Ἀλλὰ ἡ σύγχρονη πτέρυγα ἦταν φωτεινὴ καὶ ὁ κῆπος καλοδιατηρημένος. Κανένα σπίτι δὲ γίνεται νὰ εἶναι καταθλιπτικὸ ὅταν ἔχει ἓνα ὁμορφο κοριτσάκι μέσα καὶ τόσα πολλὰ τριαντάφυλλα μπροστά.

Ἐκτὸς ἀπὸ πλῆρες ὑπηρετικὸ προσωπικὸ, ὑπῆρχαμε μόνο ἄλλοι τέσσερις στὸ σπίτι. Ἡμασταν ἡ δεσποινὶς Οὐΐδερτον, πού ἦταν τότε 24 χρόνων κι ὅσο ὁμορφη, ναί, ὅσο ὁμορφη εἶναι τώρα ἡ κυρία Κόλμορ, ἐγὼ ὁ Φράνκ Κόλμορ, 30 ἐτῶν, ἡ κυρία Στίβενς ἡ οἰκονόμος, μιὰ ψυχρὴ λιγομίλητη γυναίκα, καὶ ὁ κύριος Ρίτσαρντς, ἓνας ψηλὸς ἄντρας μὲ στρατιωτικὸ παράστημα πού ἔκτε-

λοῦσε καθήκοντα ἐπιστάτη στὰ κτήματα τῶν Μπόλα-
μορ. Οἱ τέσσερίς μας τρώγαμε πάντα μαζί, ἀλλὰ ὁ σερ
Τζόν συνήθιζε νὰ τρώει μόνος στὴ βιβλιοθήκη. Μερικὲς
φορὲς μᾶς ἔκανε παρέα στὸ δεῖπνο, ἀλλὰ γενικὰ χαϊρό-
μασταν ὅταν δὲν ἐρχόταν.

Γιατὶ ἦταν ἓνας φοβερὸς ἄνθρωπος. Φανταστεῖτε
ἓναν ἄντρα ὕψους ἕξι ποδιῶν καὶ τριῶν Ἴντσῶν, ἐπιβλη-
τικῆς σωματικῆς κατασκευῆς, μὲ ἀριστοκρατικὸ πρό-
σωπο, σκυῶρα μαλλιά, δασύτριχα φρύδια, μιὰ μικρὴ, μυ-
τερή, μεφιστοφελικὴ γενειάδα καὶ ρυτίδες στὸ μέτωπό
του, καὶ γύρω ἀπ' τὰ μάτια του τόσο βαθιὲς πού λές κι
εἶχαν σκαλιστεῖ μὲ σουγιά. Εἶχε γκριζὰ μάτια, κουρα-
σμένο, σχεδὸν ἀπελπισμένο βλέμμα, ὑπερήφανο καὶ συ-
νάμα παθητικὸ, μάτια πού ἀξίωναν τὸν οἶκτο σου καὶ
σὲ προκαλοῦσαν νὰ τὸν δείξεις. Ἡ πλάτη του ἦταν κυρ-
τὴ ἀπ' τὴ μελέτη, ἀλλὰ κατὰ τ' ἄλλα ἦταν τόσο γοη-
τευτικὸς γιὰ τὴν ἡλικία του —55 χρόνων μᾶλλον— ὅσο
θὰ τὸν ἤθελε κάθε γυναίκα.

Ἀλλὰ ἡ παρουσία του δὲν ἦταν εὐχάριστη. Ἦταν
πάντα ἀβρός, πάντα ἐκλεπτυσμένος, ἀλλὰ ἀσυνήθιστα
σιωπηλὸς καὶ ἀπόμακρος. Δὲν ἔχω ζήσει ποτὲ ἄλλοτε
τόσο πολὺ μ' ἓναν ἄντρα καὶ νὰ τὸν ξέρω τόσο λίγο. Ἄν
ἦταν στὸ σπίτι, περνοῦσε τὴν ὥρα του ἢ στὸ μικρὸ γρα-
φεῖο του στὸν ἀνατολικὸ πύργο ἢ στὴ βιβλιοθήκη στὴ
σύγχρονη πτέρυγα. Ἦταν τόσο τυπικὸς στὴν καθημε-
ρινότητά του ὥστε θὰ μπορούσες ἀνὰ πᾶσα στιγμή νὰ
πεῖς ποῦ ἀκριβῶς βρισκόταν. Δύο φορὲς τὴ μέρα θὰ ἐπι-
σκεπτόταν τὸ γραφεῖο του — μίᾳ φορὰ μετὰ τὸ πρόγευ-
μα καὶ μίᾳ γύρω στὶς δέκα τὸ βράδυ. Μέχρι πού μπο-
ροῦσες νὰ διορθώσεις καὶ τὸ ρολόι σου ἀπὸ τὸ θόρυβο

τῆς βαριᾶς πόρτας. Τὴν ὑπόλοιπη μέρα θὰ ἦταν στὴ βιβλιοθήκη του — μὲ ἐξαίρεση μιὰ-δυὸ ὥρες τὸ ἀπόγευμα ποὺ θὰ ἔκανε καμιά βόλτα μὲ τὰ πόδια ἢ μὲ τὸ ἄλογο, μοναχικὴ κι αὐτὴ ὅπως ἡ ὑπόλοιπη ζωὴ του. Ἀγαποῦσε τὰ παιδιὰ του κι ἐνδιαφερόταν ἰδιαιτέρα γιὰ τὴν πρόοδο τῶν σπουδῶν τους, ἀλλὰ ἐκεῖνα τὰ φόβιζε κάπως ἡ σιωπηλὴ, βλοσυρὴ παρουσία του καὶ τὸν ἀπέφευγαν ὅσο περισσότερο μποροῦσαν. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὅλοι τὸ ἴδιο κάναμε.

Πέρασε λίγος καιρὸς μέχρι νὰ ἐνημερωθῶ γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ σὲρ Τζὸν Μπόλαμορ, γιατί ἡ κυρία Στίβενς, ἡ οἰκονόμος, καὶ ὁ κύριος Ρίτσαρντς, ὁ ἐπιστάτης, παραῖταν πιστοὶ γιὰ νὰ μιλήσουν εὐκολα γιὰ τὶς ὑποθέσεις τοῦ ἐργοδότη τους. Ὅσο γιὰ τὴ γκουβερνάντα, δὲ γνώριζε περισσότερα ἀπὸ μένα, καὶ τὸ κοινὸ μας ἐνδιαφέρον γι' αὐτὸν ἦταν ἓνας ἀπ' τοὺς λόγους ποὺ μᾶς ἔφεραν τὸν ἕναν κοντὰ στὸν ἄλλον. Τελικὰ ὅμως συνέβη ἓνα ἐπεισόδιο ποὺ ὀδήγησε σὲ μιὰ στενότερη φιλία μὲ τὸν κύριο Ρίτσαρντς καὶ σὲ μιὰ πληρέστερη γνώση τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ὑπηρετοῦσα.

Ἀφορμὴ τῆς προσέγγισης αὐτῆς δὲν ἦταν παρὰ ἡ πτώση τοῦ νεαροῦ κυρίου Πέρσι, τοῦ μικρότερου ἀπὸ τοὺς μαθητές μου, στὸ κανάλι τροφοδοσίας τοῦ νερόμυλου, μὲ προφανὴ κίνδυνο γιὰ τὴ ζωὴ του ἀλλὰ καὶ τὴ δική μου, μιὰ καὶ χρειάστηκε νὰ διακινδυνεύσω γιὰ νὰ τὸν σώσω. Μουσικεμένος κι ἐξαντλημένος —γιατὶ ἤμουν πολὺ πιὸ καταπονημένος ἀπ' τὸ παιδί—, κατευθυνόμουν πρὸς τὸ δωμάτιό μου, ὅταν ὁ σὲρ Τζὸν, ποὺ εἶχε ἀκούσει τὴ φασαρία, ἀνοιξε τὴν πόρτα τοῦ μικροῦ γραφείου του καὶ μὲ ρώτησε τί συμβαίνει. Τοῦ εἶπα γιὰ τὸ ἀτύ-

χρημα, αλλά τὸν διαβεβαίωσα ὅτι τὸ παιδί του δὲν κινδύνευε, κι ἐκεῖνος μὲ ἄκουγε μ' ἓνα αὐστηρό, ἀνέκφραστο πρόσωπο, τὸ ὁποῖο ἐξέφραζε στὰ ἀνήσυχα μάτια του καὶ στὰ σφιγμένα χεῖλη του τὰ συναισθήματα ποὺ προ-σπαθοῦσε νὰ κρύψει.

—“Ἐνα λεπτό! Περάστε μέσα! Πεῖτε μου λεπτομέρειες! εἶπε κάνοντας μεταβολὴ καὶ ξαναμπαίνοντας στὸ γραφεῖο.

Κι ἔτσι βρέθηκα μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ μικρὸ ἄδυτο, στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ὁποίου, ὅπως ἔμαθα ἀργότερα, κανένα ἄλλο πόδι δὲν εἶχε πατήσῃ ἐπὶ τρία χρόνια ἐκτὸς ἀπὸ ἐκεῖνο τοῦ ἡλικιωμένου ὑπηρέτη ποὺ τὸ καθάριζε. Ἦταν ἓνα στρογγυλὸ δωμάτιο, προσαρμοσμένο στὸ σχῆμα τοῦ πύργου στὸν ὁποῖο βρισκόταν, μὲ χαμηλὸ ταβάνι, ἓνα στενὸ, καλυμμένο ἀπὸ κισσοὺς παράθυρο καὶ τὴν ἀπλούστερη δυνατὴ ἐπίπλωσι· ἓνα παλιὸ χαλί, μιὰ μοναδικὴ καρέκλα, ἓνα τραπέζι ἀπὸ ξύλο πεύκου κι ἓνα μικρὸ ράφι μὲ βιβλία ἦταν ὅλα ὅσα ὑπῆρχαν. Πάνω στὸ τραπέζι ὑπῆρχε ἡ ὁλόσωμη φωτογραφία μιᾶς γυναίκας. Δὲν ἔδωσα καμιὰ ἰδιαίτερη σημασίαν στὰ χαρακτηριστικά, ἀλλὰ θυμᾶμαι ὅτι ἡ κυρίαρχη ἐντύπωση ποὺ ἔδινε ἦταν μιὰ μεγαλόψυχη εὐγένεια. Δίπλα τῆς ὑπῆρχε ἓνα μεγάλο, μαῦρο, βερνικωμένο κουτὶ καὶ μιὰ-δυὸ δέσμες γράμματα ἢ χαρτιὰ πιασμένα μὲ ἐλαστικὲς ταινίες.

Ἡ συνομιλία μας ἦταν σύντομη, γιατί ὁ σὲρ Τζὸν Μπόλαμορ διέκρινε ὅτι ἤμουν βρεγμένος καὶ ὅτι θὰ ἔπρεπε ν' ἀλλάξω ροῦχα χωρὶς καθυστέρηση. Τὸ ἐπεισόδιον ὁδήγησε ὥστόσο σὲ μιὰ διαφωτιστικὴ συζήτηση μὲ τὸν Ρίτσαρντς, τὸν ἐπιστάτη, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε μπεῖ ποτὲ στὸ δωμάτιο ποὺ ἡ τύχη μοῦ εἶχε ἀνοίξει. Τὸ ἴδιο ἀπό-

γευμα ἤρθε καὶ μὲ βρῆκε, κυριευμένος ἀπὸ περιέργεια, καὶ περπατήσαμε μαζί στὸ δρομάκι τοῦ κήπου συζητώντας, ἐνῶ οἱ δύο μαθητές μου ἔπαιζαν τένις στὸ γκαζὸν δίπλα μας.

— Δὲ μπορεῖς νὰ συνειδητοποιήσεις τὴν ἐξαίρεση ποὺ ἔχει γίνει γιὰ χάρη σου, μοῦ εἶπε. Τὸ δωμάτιο ἐκεῖνο ἀποτελεῖ ἕνα μυστήριο, καὶ οἱ ἐπισκέψεις τοῦ σέρ Τζὸν σ' αὐτὸ εἶναι τόσο τακτικές καὶ συνεπεῖς, ὥστε ἔχει δημιουργηθεῖ σὲ ὅλους μας ἕνας σχεδὸν δεισιδαιμονικὸς φόβος. Σὲ διαβεβαιώνω ὅτι ἂν σοῦ ἐπαναλάβανα ποτὲ τίς ἱστορίες ποὺ κυκλοφοροῦν — ἱστορίες γιὰ μυστηριώδεις ἐπισκέπτες καὶ γιὰ φωνές ποὺ ἔχουν ἀκούσει οἱ ὑπηρέτριες —, ἴσως καὶ νὰ ὑποψιαζόσουν ὅτι ὁ σέρ Τζὸν εἶχε ἐπιστρέψει στίς παλιές του συνήθειες.

— Γιατί λές «ἐπιστρέψει»; ρώτησα.

Μὲ κοίταξε ἔκπληκτος.

— Εἶναι δυνατόν, εἶπε, νὰ σοῦ εἶναι ἄγνωστο τὸ παρελθὸν τοῦ σέρ Τζὸν Μπόλαμορ;

— Ἀπολύτως.

— Μὲ ἐκπλήσσεις. Νόμιζα ὅτι ὅλοι στὴν Ἀγγλία γνῶριζαν κάτι γιὰ τοὺς προγόνους του. Δὲ θὰ ἀνέφερα λέξη ἂν δὲν ἦσουν πιά ἕνας ἀπὸ ἐμᾶς, κι ἐπομένως δὲν ὑπῆρχε περίπτωση τὰ γεγονότα νὰ φτάσουν στ' ἄφτιά σου μὲ δριμύτερο τρόπο στὴν περίπτωση ποὺ δὲ σοῦ τὰ ἀποκαλύψω ἐγώ. Θεωροῦσα πάντα δεδομένο πὼς ἤξερες ὅτι ἦσουν στὴν ὑπηρεσία τοῦ «διαβόλου» Μπόλαμορ.

— Μὰ γιατί «διαβόλος»; ρώτησα.

— Ἄ, εἶσαι νέος καὶ ὁ κόσμος κινεῖται γρήγορα, ἀλλὰ πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια τὸ ὄνομα τοῦ «διαβόλου» Μπόλαμορ ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ γνωστότερα στὸ Λονδίνο.

Ήταν ὁ ἡγέτης τῆς πιὸ ἐκλυτῆς κάστας, ψηλὸς καὶ ρωμαλέος, ὁδηγός, χαρτοπαίκτης, μέθυσος — ἓνα κατὰ-λοιπο τοῦ παλιοῦ αὐτοῦ εἵδους ἐξίσου κακὸ μὲ τὰ χειρότερα δείγματα του.

Τὸν κοίταζα κατάπληκτος.

—Τί! ἀναφώνησα. Αὐτὸς ὁ ἥσυχος, μελετηρὸς, μελαγχολικὸς ἄντρας;

—Ὁ πιὸ ἄσωτος καὶ ἀκόλαστος σ' ὁλόκληρη τὴν Ἀγγλία! Μεταξὺ μας ὅλ' αὐτά, Κόλμορ. Ἀλλὰ καταλαβαίνεις τώρα τί ἐννοῶ ὅταν λέω ὅτι μιὰ γυναικεία φωνὴ στὸ δωμάτιό του μπορεῖ ἀκόμη καὶ τώρα νὰ προκαλέσει ὑποψίες.

—Μὰ τί μπορεῖ νὰ τὸν ἄλλαξε τόσο πολὺ;

—Ἡ μικρὴ Μπέριλ Κλέαρ ὅταν ἀποδέχθηκε τὸν κίνδυνο νὰ γίνει γυναίκα του. Αὐτὴ ἦταν τὸ καθοριστικὸ στοιχεῖο. Εἶχε φτάσει σὲ τέτοιο σημεῖο, ποὺ ἀκόμη καὶ οἱ ὅμοιοί του τὸν εἶχαν ἀπορρίψει. Ὑπάρχει μιὰ τεράστια διαφορὰ, ξέρεις, ἀνάμεσα σ' ἓναν ποὺ πίνει καὶ σ' ἓναν μέθυσο. Ὅλοι πίνουν, ἀλλὰ τὸν μέθυσο δὲν τὸν θέλουν γιὰ παρέα. Εἶχε καταντήσει σκλάβος τοῦ πιοτοῦ, ἀπελπισμένος κι ἀβοήθητος. Τότε ἐμφανίστηκε ἐκείνη, εἶδε τίς δυνατότητες ἐνὸς θαυμάσιου ἄντρα μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἀνθρώπινο ράκος, πῆρε τὸ ρίσκο νὰ τὸν παντρευτεῖ, ἂν καὶ θὰ μπορούσε νὰ διαλέξει ἀνάμεσα σὲ δέκα ἄλλους, καί, ἀφιερώνοντας τὴ ζωὴ της σ' αὐτό, τὸν ἐπανέφερε στὴ σοβαρότητα καὶ τὴν ἀξιοπρέπεια. Θὰ ἔχεις προσέξει ὅτι δὲν ὑπάρχουν ποτὰ στὸ σπίτι. Ἐξαφανίστηκαν ἀπὸ τότε ποὺ τὸ πόδι της διάβηκε τὸ κατώφλι. Μιὰ σταγὼνα πιοτὸ θὰ ἦταν γι' αὐτόν, ἀκόμη καὶ τώρα, σὰ μιὰ σταγὼνα αἷμα γιὰ μιὰ τίγρη.

—“Ὡστε ἡ ἐπιρροή της τὸν συγκρατεῖ ἀκόμη;

—Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐντυπωσιακόν. Ὅταν πέθανε πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια, ὅλοι περιμέναμε καὶ φοβόμασταν ὅτι θὰ ξαναγύριζε στὶς παλιές του συνήθειες. Τὸ φοβόταν κι ἐκείνη, καὶ ἡ σκέψη καὶ μόνο τὴν τρώμαζε, γιατί ἦταν κάτι σὰ φύλακας-ἄγγελος γιὰ κεῖνον καὶ ζοῦσε μόνο γι’ αὐτὸν τὸ σκοπὸ. Ἀλήθεια, εἶδες ἓνα μαῦρο γυαλιστερό κουτὶ στὸ δωμάτιό του;

—Ναί.

—Νομίζω ὅτι περιέχει γράμματά της. Ἄν χρειαστεῖ ποτὲ νὰ λείψει ἀπὸ τὸ σπίτι ἔστω καὶ γιὰ μιὰ νύχτα, παίρνει πάντα μαζί του τὸ μαῦρο γυαλιστερό κουτί. Ξέρεις, Κόλμορ, ἴσως νὰ σοῦ εἶπα περισσότερα ἀπ’ ὅσα θὰ ἔπρεπε, ἀλλὰ θὰ περιμένω νὰ μοῦ τὸ ἀνταποδώσεις ἂν περιέλθει σὲ γνώση σου κάτι τὸ ἐνδιαφέρον.

Καταλάβαινα ὅτι ὁ ἐπιστάτης διακατείχετο ἀπὸ περιέργεια καὶ ἦταν καὶ λίγο θιγμένος πού ἐγώ, ὁ νεοφερμένος, ὑπῆρξα ὁ πρῶτος πού διείσδυσε στὸ ἄβατο δωμάτιο. Ἀλλὰ τὸ γεγονὸς μὲ ἀνέβασε στὴν ἐκτίμησή του καὶ ἀπὸ κείνη τῇ στιγμή καὶ μετὰ ἀπέκτησα στενότερη σχέση μαζί του.

Μετὰ ἀπ’ αὐτό, ἡ σιωπηλὴ καὶ ἐπιβλητικὴ φιγούρα τοῦ ἐργοδότη μου ἔγινε ἀντικείμενο μεγαλύτερου ἐνδιαφέροντος γιὰ μένα. Ἀρχισα νὰ καταλαβαίνω ἐκεῖνο τὸ ἀλλόκοτο ἀνθρώπινο βλέμμα στὰ μάτια του, ἐκεῖνες τὶς βαθιὲς ρυτίδες στὸ πολυβασανισμένο ἀπὸ τὶς ἔγνοιες πρόσωπό του. Ἦταν ἓνας ἄντρας πού ἔδινε μιὰν ἀτελείωτη μάχη, ἔχοντας μπροστά του ἀπ’ τὸ πρῶν ὥς τὸ βράδυ ἓναν φριχτὸ ἀντίπαλο πού πάσχιζε μόνιμα νὰ τὸν προσεγγίσει, ἓναν ἀντίπαλο πού θὰ τοῦ κατέστρεφε τὸ σῶμα

και την ψυχὴ ἄν κατάφερνε νὰ χώσει τὰ νύχια του καὶ πάλι στὶς σάρκες του. Καθὼς παρακολουθοῦσα τὴ βλοσυρὴ φιγούρα νὰ βηματίζει στὸ διάδρομο ἢ νὰ βαδίζει στὸν κῆπο, αὐτὸς ὁ ἄμεσος κίνδυνος ἔμοιαζε ν' ἀποκτᾷ σχῆμα, καὶ σχεδὸν φανταζόμουν πὼς ἔβλεπα αὐτὸν τὸν ἀποκρουστικὸ κι ἐπικίνδυνο δαίμονα νὰ σέρνεται μέσα στὴν ἴδια τὴ σκιά του, σὰ φοβισμένο ζῶο ποὺ κρύβεται δίπλα στὸν φύλακά του ἕτοιμο νὰ χιμῆξει στὸ λαιμὸ του μόλις τὸν βρεῖ ἀφύλαχτο. Καὶ ἡ νεκρὴ γυναικία, ἐκείνη ποὺ εἶχε ἀφιερῶσει τὴ ζωὴ της στὴν προστασία του ἀπ' αὐτὸν τὸν κίνδυνο, ἀποκτοῦσε κι ἐκείνη σχῆμα στὴ φαντασία μου καὶ τὴν ἔβλεπα σὰ μιὰ σκιώδη ἀλλὰ ὁμορφὴ παρουσία ποὺ παρενέβαινε μονίμως μὲ τὰ χέρια ὑψωμένα γιὰ νὰ προστατεύσει τὸν ἄντρα ποὺ ἀγαποῦσε.

Ἀπὸ διαίσθηση φάνηκε νὰ καταλαβαίνει τὴ συμπάθειά μου γι' αὐτὸν κι ἔδειχνε, μὲ τὸν δικό του σιωπηλὸ τρόπο, ὅτι τὸ ἐκτιμοῦσε. Μέχρι ποὺ μὲ προσκάλεσε κάποτε νὰ μοιραστοῦμε τὸν ἀπογευματινὸ του περίπατο, καὶ παρόλο ποὺ δὲν ἀνταλλάξαμε λέξη στὴ διάρκειά του, ἦταν ἓνα σημάδι ἐμπιστοσύνης ποὺ δὲν εἶχε δείξει σὲ κανέναν ἄλλον ὥς τώρα. Μοῦ ζήτησε ἐπίσης νὰ βάλω μιὰ τάξη στὴ βιβλιοθήκη του (ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες ἰδιωτικὲς βιβλιοθῆκες στὴν Ἀγγλία), καὶ πέρασα πολλὰς ὥρες τὰ βράδια παρουσία του, ἀλλὰ ὅχι καὶ μὲ τὴ συντροφιά του —ἐκεῖνος νὰ διαβάζει στὸ γραφεῖο του κι ἐγὼ νὰ κάθομαι σ' ἓνα κούφωμα δίπλα στὸ παράθυρο—, προσπαθώντας νὰ βάλω μιὰ τάξη στὸ χάος ποὺ ἐπικρατοῦσε μὲ τὰ βιβλία του. Παρὰ τὶς στενὲς αὐτὲς σχέσεις, δὲ μοῦ ξαναζητήθηκε νὰ μπῶ στὸ δωμάτιο τοῦ πυργίσκου.

Και ξαφνικά τὰ αἰσθήματα ἄλλαξαν. Ἕνα ἅπλο περιστατικό μετέβαλε τὴ συμπάθειά μου σὲ ἀποστροφή καὶ μ' ἔκανε νὰ συνειδητοποιήσω ὅτι ὁ ἐργοδότης μου παρέμενε ἀκόμη αὐτὸ πού πάντα ἦταν, ἀλλὰ μὲ τὸ πρόσθετο ἐλάττωμα τῆς ὑποκρισίας. Αὐτὸ πού συνέβη ἦταν τὸ ἑξῆς:

Ἕνα βράδυ ἡ δεσποινὶς Οὐίδερτον εἶχε κατέβει στὸ Μπροντγουέι, τὸ γειτονικὸ χωριό, γιὰ νὰ τραγουδήσει σ' ἓνα κονσέρτο γιὰ κάποιον φιλανθρωπικὸ σκοπὸ, κι ἐγώ, μιὰ καὶ τὸ εἶχα ὑποσχεθεῖ, εἶχα πάει γιὰ νὰ τὴ συνοδεύσω στὴν ἐπιστροφή. Ὁ δρόμος περνάει κάτω ἀπὸ τὸν ἀνατολικὸ πυργίσκο, καὶ παρατήρησα καθὼς βαδίζαμε ὅτι τὸ φῶς στὸ κυκλικὸ δωμάτιο ἦταν ἀναμμένο. Ἦταν μιὰ καλοκαιρινὴ βραδιά καὶ τὸ παράθυρο, πού βρισκόταν λίγο ψηλότερα ἀπὸ τὰ κεφάλια μας, ἦταν ἀνοιχτό. Ἡμασταν ἀφοσιωμένοι στὴν κουβέντα μας ἐκείνη τὴν ὥρα κι εἶχαμε κοντοσταθεῖ στὸ γκαζὸν πού περιβάλλει τὸν παλιὸ πυργίσκο, ὅταν ξαφνικά κάτι διέκοψε τὴ συζήτησή μας κι ἀπομάκρυνε τὶς σκέψεις μας ἀπὸ τὰ θέματά μας.

Ἦταν μιὰ φωνή — ἀναμφίβολα γυναικεία. Ἦταν σιγανή — τόσο σιγανή πού μόνο μέσα σ' αὐτὴν τὴν ἥσυχη νυχτερινὴ ἀτμόσφαιρα θὰ μπορούσαμε νὰ τὴν ἀκούσουμε, ἀλλὰ ἂν καὶ ἀδύναμη, δὲν ὑπῆρχε καμία ἀμφιβολία ὅτι ἦταν γυναικεία. Ξεστόμισε βιαστικά, ξέπνοα, μερικὲς φράσεις καὶ μετὰ σιώπησε — ἓνα εἶδος ἀξιολύπητης, λαχανιασμένης, ἱκετευτικῆς φωνῆς. Ἡ δεσποινὶς Οὐίδερτον κι ἐγὼ κοιταχτήκαμε γιὰ μιὰ στιγμὴ σαστισμένοι. Μετὰ προχωρήσαμε βιαστικά πρὸς τὴν εἴσοδο τοῦ ἀρχοντικοῦ.

—'Απ' τὸ παράθυρο ἀκούστηκε, εἶπα.

—Δὲν κάνει νὰ μποῦμε στὸ ρόλο τῶν ὠτακουστῶν, μοῦ ἀπάντησε. Θὰ πρέπει νὰ ξεχάσουμε πῶς τὴν ἀκούσαμε.

Ὑπῆρχε μιὰ ἀπουσία ἐκπληξῆς στὴ στάση της ποὺ μοῦ προκάλεσε μιὰ νέα σκέψη.

—Τὴν ἔχεις ξανακούσει, ἀποφάνθηκα.

—Δὲ φταίω ἐγώ. Τὸ δωμάτιό μου εἶναι ψηλότερα στὸν ἴδιο πυργίσκο. Ἔχει συμβεῖ πολλές φορές.

—Ποιά μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ γυναίκα;

—Ἔχω μιὰ ιδέα. Θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴν τὴ συζητήσω.

Ὁ τόνος της ἀρκοῦσε γιὰ νὰ καταλάβω τί σκεφτόταν. Ἀλλά, ὑποθέτοντας ὅτι ὁ ἐργοδότης μας ἔκανε μιὰ διπλὴ καὶ ὑποπτη ζωὴ, ποιά μπορεῖ νὰ ἦταν αὐτὴ ἡ μυστηριώδης γυναίκα ποὺ τοῦ ἔκανε παρέα στὸν παλιὸ πυργίσκο; Ἡξέρα ἀπὸ τὴν ἐπιθεώρησή μου πόσο παγερὸ καὶ ἄδειο ἦταν τὸ δωμάτιο. Σίγουρα δὲ ζοῦσε ἐκεῖ. Ἀλλὰ στὴν περίπτωση αὐτῇ, ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν; Δὲ μπορεῖ νὰ ἦταν κάποια ἀπ' τὶς γυναῖκες τοῦ σπιτιοῦ. Ὅλες τους βρίσκονταν ὑπὸ τὸ ἀγρυπνο βλέμμα τῆς κυρίας Στίβενς. Ἡ ἐπισκέπτρια πρέπει νὰ εἶχε ἔρθει ἀπ' ἔξω. Ἀλλὰ πῶς;

Καὶ ξαφνικὰ θυμήθηκα πόσο παλιὸ ἦταν τὸ κτήριο καὶ πόσο πιθανὸ νὰ ὑπῆρχε κάποια μεσαιωνικὴ διόδος· δὲν ὑπάρχει παλιὸ κάστρο χωρὶς τέτοιο πέρασμα. Τὸ μυστηριῶδες δωμάτιο ἦταν στὸ ἰσόγειο τοῦ πυργίσκου, ὅποτε, ἂν ὑπῆρχε κάτι τέτοιο, σίγουρα θὰ περνοῦσε κάτω ἀπὸ τὸ πάτωμα. Ὑπῆρχαν πολυάριθμα ἀγροτόσπιτα στὴ γύρω περιοχὴ. Ἡ ἄλλη ἄκρη τῆς μυστικῆς διόδου ἴσως νὰ βρισκόταν ἀνάμεσα σὲ καμιὰ συστάδα γειτονικῶν θά-

μων. Δὲν εἶπα τὸ παραμικρὸ σὲ κανέναν, ἀλλὰ αἰσθάνομαι ὅτι τὸ μυστικὸ τοῦ ἐργοδότη μου δὲ μοῦ ἦταν ἀπρόσιτο.

Κι ὅσο περισσότερο τὸ πίστευα αὐτό, τόσο περισσότερο ἐντυπωσιαζόμουν ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἔκρυβε τὸν πραγματικὸ χαρακτήρα του. Συχνά, ὅταν παρατηροῦσα τὴ λιτοδίαιτη φιγούρα του, ἀναρωτιόμουν ἂν ἦταν πράγματι δυνατό νὰ ἔκανε ἓνας τέτοιος ἄνθρωπος αὐτὴν τὴ διπλὴ ζωή, καὶ προσπαθοῦσα νὰ πείσω τὸν ἑαυτό μου ὅτι οἱ ὑποψίες μου ἴσως ν' ἀποδεικνύονταν τελικὰ ἀβάσιμες. Ἀλλὰ ὑπῆρχε ἡ γυναικεία φωνή, ὑπῆρχε τὸ κρυφὸ νυχτερινὸ ραντεβού στὸ δωμάτιο τοῦ πυργίσκου — πῶς ἦταν δυνατόν νὰ ἐπιδέχονται τέτοια γεγονότα μιὰν ἀθώα ἐρμηνεία; Αἰσθάνθηκα νὰ μοῦ προκαλεῖ τρόμο αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. Ἦμουν κυριευμένος ἀπὸ ἀπέχθεια γιὰ κείνη τὴ βαθιὰ, ἐπίμονη ὑποκρισία του.

Μόνο μία φορὰ στὴ διάρκεια ὅλων αὐτῶν τῶν μηνῶν τὸν εἶδα χωρὶς τὸ μελαγχολικὸ ἀλλὰ ἀπαθὲς προσωπεῖο ποὺ συνήθως παρουσίαζε στὸν συνομιλητὴ του. Γιὰ μιὰ στιγμή διέκρινα κάτι ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς ἡφαιστειώδεις φλόγες ποὺ ἔκρυβε τόσον καιρό. Ἡ περίπτωση ἦταν ἀνάξια λόγου, γιατί τὸ ἀντικείμενο τῆς ὀργῆς του δὲν ἦταν ἄλλο ἀπὸ τὴν ἡλικιωμένη καθαρίστρια τὴν ὁποία ἔχω ἤδη ἀναφέρει ὡς τὸ μοναδικὸ ἄτομο ποὺ τοῦ ἐπιτρεπόταν ἡ εἴσοδος στὸ μυστηριῶδες δωμάτιό του. Περνοῦσα ἀπὸ τὸ διάδρομο ποὺ ὀδηγοῦσε στὸν πυργίσκο — ἐπειδὴ τὸ δωμάτιό μου ἦταν πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνση — ὅταν ἄκουσα μιὰ ξαφνιασμένη, τρομαγμένη κραυγὴ καὶ ταυτόχρονα τὴ βραχνή, ἄγρια καὶ ἀναρρηγ, λόγω πάθους, φωνὴ ἐνὸς ἄντρα. Ἦταν τὸ γρύλισμα ἐνὸς

λυσσασμένου ἄγριου ζώου. Ὑστερα ἄκουσα τὴ φωνή του δονούμενη ἀπὸ θυμό.

— Τόλμησες! φώναξε. Τόλμησες νὰ παρακούσεις τὶς ὁδηγίες μου!

Τὴν ἐπόμενη στιγμή ἡ καθαρίστρια μὲ προσπέρασε τρέχοντας στὸ διάδρομο, κάτωχρη καὶ τρέμοντας, ἐνῶ ἡ φοβερὴ φωνὴ βροντοῦσε πίσω της.

— Πήγαινε στὴν κυρία Στίβενς γιὰ τὰ λεφτά σου! Μὴν ξαναπατήσεις τὸ πόδι σου στὸ Θόρπ Πλέις!

Κυριευμένος ἀπὸ περιέργεια, δὲν ἄντεξα νὰ μὴν ἀκολουθήσω τὴ γυναίκα, καὶ τὴ βρῆκα πίσω ἀπὸ τὴ γωνία νὰ ἔχει ἀκουμπήσει στὸν τοῖχο καὶ νὰ τρέμει σὰ φοβισμένο κουνέλι.

— Τί συμβαίνει, κυρία Μπράουν; ρώτησα.

— Ὁ κύριος! ψέλλισε. ὦ, πόσο φοβήθηκα! Ἄν βλέπατε τὰ μάτια του, κύριε Κόλμορ! Νόμισα ὅτι θὰ μὲ σκότωνε!

— Μὰ τί κάνατε;

— Τίποτα, κύριε, τίποτα! Τουλάχιστον τίποτα ποὺ νὰ δικαιολογεῖ τέτοια ἀντίδραση. Ἀπλῶς ἀκούμπησα τὸ χέρι μου σ' ἐκεῖνο τὸ μαῦρο κουτί του — δὲν τὸ εἶχα κὰν ἀνοίξει, ὅταν μπῆκε κι ἀκούσατε τί ἔγινε. Ἐχασα τὴ δουλειά μου καὶ χαίρομαι γι' αὐτό, γιατί δὲ θὰ τολμοῦσα νὰ ξαναβρεθῶ κοντά του.

Ὡστε τὸ γυαλιστερὸ κουτὶ ἦταν ἡ αἰτία αὐτοῦ τοῦ ξεσπάσματος — τὸ κουτὶ ποὺ δὲ δεχόταν ποτὲ ν' ἀποχωριστεῖ. Ποιά ἦταν ἡ σχέση, ἡ ὑπῆρχε κάποια σχέση, ἀνάμεσα σ' αὐτὸ καὶ στὶς κρυφές ἐπισκέψεις τῆς κυρίας τῆς ὁποίας τὴ φωνὴ εἶχα ἀκούσει; Ἡ ὀργὴ τοῦ σερ Τζὼν Μπόλαμορ ἦταν ἀνθεκτικὴ ὅσο καὶ παράφορη, γιατί ἀπὸ

ἐκείνη τὴ μέρα ἡ κυρία Μπράουν, ἡ καθαρίστρια, ἐξαφανίστηκε καὶ τὸ Θόρπ Πλέις δὲν τὴν ξαναεῖδε.

Καὶ τώρα θέλω νὰ σᾶς διηγηθῶ τὸ ἀσυνήθιστο συμβάν πού ἔδωσε τὴν ἀπάντηση σὲ ὅλ' αὐτὰ τὰ ἀσυνήθιστα ἐρωτήματα καὶ συνέβαλε ὥστε νὰ περιέλθει σὲ γνώση μου τὸ μυστικὸ τοῦ ἐργοδότη μου. Ἡ ἱστορία ἴσως νὰ σᾶς ἀφήσει μὲ κάποιες ἀμφιβολίες ὡς πρὸς τὸ κατὰ πόσον ἡ περιέργειά μου δὲν ὑπερίσχυσε τῆς ἀξιοπρέπειάς μου καὶ δὲν ξέπεσα στὸ σημεῖο νὰ ὑποδυθῶ τὸν κατὰ σκοπο. Ἄν ἐπιλέξετε αὐτὴν τὴν ἄποψη, δὲ μπορῶ νὰ κάνω τίποτα· μπορῶ ἀπλῶς νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι ὅσο ἀπίθανο κι ἂν φαίνεται, τὰ πράγματα ἐξελίχθηκαν ὅπως ἀκριβῶς τὰ περιγράφω.

Τὸ πρῶτο στάδιο γιὰ τὴ λύση τοῦ δράματος ἦταν ὅτι τὸ μικρὸ δωμάτιο στὸν πυργίσκο κατάντησε μὴ κατοικήσιμο. Αὐτὸ συνέβη ἐξαιτίας τῆς πτώσης τοῦ φαγωμένου ἀπὸ τὰ σκουλήκια δρύινου δοκαριοῦ πού στήριζε τὸ ταβάνι. Σαπισμένο ἀπὸ τὸ χρόνο, ἔσπασε στὴ μέση ἕνα πρῶι καὶ παρέσυρε μαζί του μιὰ ποσότητα σοβᾶ. Εὐτυχῶς ὁ σερ Τζὼν δὲν ἦταν στὸ δωμάτιο ἐκείνη τὴν ὥρα. Τὸ πολύτιμο κουτί τοῦ ἀνασύρθηκε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ συντρίμμια καὶ μεταφέρθηκε στὴ βιβλιοθήκη, ὅπου ἔκτοτε παρέμενε κλειδωμένο μέσα στὸ γραφεῖο του. Ὁ σερ Τζὼν δὲν ἔκανε τίποτα γιὰ νὰ διορθώσει τὴ ζημιὰ καὶ δὲ μοῦ δόθηκε ποτὲ ἡ εὐκαιρία νὰ ψάξω γιὰ ἐκείνη τὴ μυστικὴ δίοδο, τὴν ὑπαρξὴ τῆς ὁποίας εἶχα ὑποθέσει. Ὅσο γιὰ τὴν κυρία, θὰ εἶχα θεωρήσει ὅτι ἡ ἀναστάτωση πού προκλήθηκε θὰ πρέπει νὰ διέκοψε τὶς ἐπισκέψεις της ἂν δὲν ἄκουγα ἕνα βράδυ τὸν κύριο Ρίτσαρντς νὰ ρωτᾷ τὴν κυρία Στίβενς ποιὰ ἦταν ἡ γυ-

ναίκα τὴν ὁποία εἶχε ἀκούσει νὰ μιλᾷ στὴ βιβλιοθήκη μὲ τὸν σερ Τζόν. Δὲν ἄκουσα τὴν ἀπάντησή της, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἀντίδρασή της κατάλαβα πῶς δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔπρεπε ν' ἀπαντήσῃ ἢ ν' ἀποφύγῃ τὴν ἴδια ἐρώτηση.

— Ἐχεις ἀκούσει τὴ φωνή, Κόλμορ; εἶπε ὁ ἐπιστάτης.

Ὁμολόγησα πῶς ναί.

— Καὶ ποιά εἶναι ἡ γνώμη σου;

Ἀνασήκωσα ἀμήχανα τοὺς ὤμους μου καὶ παρατήρησα πῶς δὲν ἦταν δική μου δουλειά.

— Ἐλα, ἔλα, εἶσαι κι ἐσὺ τὸ ἴδιο περίεργος ὅσο ὅλοι μας. Εἶναι γυναίκα ἢ ὄχι;

— Ἀσφαλῶς καὶ εἶναι γυναίκα.

— Ἀπὸ ποιοῦ δωματίου τὴν ἄκουσες;

— Ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ πυργίσκου, πρὶν πέσει τὸ ταβάνι.

— Ἀλλὰ ἐγὼ τὴν ἄκουσα ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη μόλις χθὲς τὸ βράδυ. Περνοῦσα ἀπ' ἑξῶ πηγαίνοντας γιὰ ὕπνο καὶ ἄκουσα κάτι νὰ θρηνεῖ καὶ νὰ ἱκετεύει τόσο καθαρά, ὅσο ἀκούω αὐτὴν τὴ στιγμὴ ἐσένα. Μπορεῖ νὰ εἶναι γυναίκα —

— Τί ἄλλο θὰ μπορούσε νὰ εἶναι;

Μὲ κοίταξε αὐστηρά.

— Ὑπάρχουν περισσότερα πράγματα στὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ, εἶπε. Ἄν εἶναι γυναίκα, πῶς πηγαίνει ἐκεῖ;

— Δὲν ξέρω.

— Οὐτε κι ἐγώ. Ἀλλὰ ἂν εἶναι τὸ ἄλλο... γιὰ ἓναν ρεαλιστὴ ἐπιχειρηματία στὰ τέλη τοῦ 19ου αἰῶνα εἶναι μᾶλλον γελοῖο θέμα συζήτησης.

Σύντομα σε όλα
τα ενημερωμένα βιβλιοπωλεία.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
GUTENBERG

www.gutenbergbooks.gr • facebook.com/gutenbergbooks